

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI I GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 15 stycznia 1960 r.

w sprawie norm ubytku naturalnego ziarna zbóż podczas przeladunku w elewatorach portowych

Na podstawie § 1 ust. 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 29 listopada 1955 r. w sprawie przekazania uprawnień do ustalania norm ubytków naturalnych oraz trybu opracowania, stosowania i kontroli tych norm (Monitor Polski Nr 127, poz. 1630) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla zbóż przeladowywanych przez elewatory portowe, a nie magazynowanych, ustala się normę ubytku naturalnego ziarna zbóż podczas przeladunku w wysokości do 0,07% dla portu Gdańsk i Gdynia oraz do 0,15% dla portu Szczecin, obliczaną od ilości stwierdzonej na wadze elewatora przy przyjmowaniu zboża przez elewator. Normę dla portu Szczecin ustala się na okres przejściowy do czasu doprowadzenia urządzeń elewatorowych do sprawności technicznej.

§ 2. Normy ubytku naturalnego przy przeladunku w elewatorach portowych obejmują całość strat powstałych od momentu zważenia zboża na wadze elewatorowej przy przyjęciu zboża do elewatora do momentu zważenia zboża na wadze elewatora przy wydaniu zboża z elewatora.

§ 3. Dla zbóż magazynowanych w elewatorach portowych oblicza się ubytek naturalny ustalony zarządzeniem

Ministra Skupu z dnia 14 grudnia 1956 r. w sprawie norm ubytku naturalnego ziarna zbóż podczas magazynowania w jednostkach uczestniczących w obrocie (Monitor Polski Nr 106, poz. 1243).

§ 4. 1. Szczegółowy tryb postępowania przy stosowaniu normy ubytku naturalnego ziarna zbóż podczas magazynowania oraz sposób kontroli nad prawidłowym przestrzeganiem tej normy w odniesieniu do zbóż, którymi dysponuje przemysł zbożowo-młynarski, określają instrukcje wydane przez Centralę Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego „PZZ” w Warszawie.

2. Tryb postępowania przy stosowaniu normy ubytku ziarna zbóż podczas przeladunku określają instrukcje opracowane przez zarządy portów w uzgodnieniu z Centralą Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego „PZZ” w Warszawie.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że dla poszczególnych elewatorów portowych począwszy od dnia przeprowadzenia ostatniej inwentaryzacji.

Minister Żeglugi i Gospodarki Wodnej: S. Darski

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI I GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 21 stycznia 1960 r.

w sprawie zasad współpracy urzędów morskich z organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Na podstawie art. 21 ust. 3 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. Terenowe organy administracji morskiej — urzędy morskie i podległe im kapitanaty i bosmanaty portów współpracują z organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie zadań wykonywanych przez Państwową Inspekcję Sanitarną na obszarze morskich portów i przystani oraz morskich wód wewnętrznych i terytorialnych, a w szczególności w zakresie stanu sanitarnego i kontroli przestrzegania przepisów higieniczno-sanitarnych na tych obszarach, na zasadach ustalonych w niniejszym zarządzeniu i przepisach wydanych na jego podstawie.

§ 2. 1. Zarządzenia sanitarne (lokalne przepisy sanitarne) organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej, wydane na podstawie §§ 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 sierpnia 1954 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania oraz zasad i trybu postępowania państwowych inspektorów sanitarnych (Dz. U. Nr 37, poz. 161), a dotyczące stanu sanitarnego i utrzymania czystości w portach, powinny być uzgodnione z właściwym urzędem morskim.

2. Projektowane przez urzędy morskie przepisy porządkowe (zarządzenia), o ile dotyczą zagadnień sanitarnych, powinny być uzgadniane z właściwymi organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

3. Urzędy morskie sprawują nadzór nad przestrzeganiem przez kapitanaty i bosmanaty portów zarządzeń sanitarnych dotyczących portów morskich i przystani.

§ 3. Udzielanie zezwoleń na budowę, przebudowę, zmianę budynków oraz innych budowli i urządzeń na obszarze morskich portów i przystani, jak również zatwierdzanie odpowiednich projektów technicznych przez urzędy morskie jako organy państwowego nadzoru budowlanego uzależnione będzie, niezależnie od innych uzgodnień wymaganych przepisami ogólnymi, od uprzedniego zaopiniowania projektów przez właściwego inspektora sanitarnego.

§ 4. 1. Stwierdzone przez organy kapitanatów (bosmanatów) portów przypadki naruszenia obowiązujących przepisów higieniczno-sanitarnych i zarządzeń wydanych na ich podstawie, dotyczących stanu sanitarnego portów morskich, przystani i statków, kapitanowie (bosmani) przekazują niezwłocznie do wiadomości portowego inspektora sanitarnego.

2. W przypadkach zwykłego zanieczyszczenia terenów i akwenów portowych kapitanaty (bosmanaty) portów wydają bezpośrednio doraźne zarządzenia porządkowe.

§ 5. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej przesyłają do właściwego urzędu morskiego odpisy protokołów kontroli sanitarnej statków, przeprowadzonej na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 15 września 1948 r. — Przepisy sanitarne w morskich portach handlowych i przystaniach (Dz. U. Nr 45, poz. 335).

§ 6. 1. Przepisane dla polskich statków morskich dokumenty bezpieczeństwa, wystawiane po przeprowadzeniu inspekcji wstępnej, okresowej i dorywczej, obejmującej całokształt spraw bezpieczeństwa, będą wydawane przez urzędy morskie, po złożeniu przez inspektora sanitarnego protokołów przeprowadzonych inspekcji łącznie ze stwierdzeniem, że statek odpowiada warunkom bezpieczeństwa, dotyczącym zdrowotności i stanu sanitarnego.

2. Terminy inspekcji wstępnej, okresowej i dorywczej, obejmującej całokształt spraw bezpieczeństwa, powinny być podawane przez urzędy morskie do wiadomości właściwego portowego inspektora sanitarnego.

§ 7. 1. Kapitanaty portów dla dokonania odprawy sanitarnej będą niezwłocznie zawiadamiać portowego inspektora sanitarnego o zatrzymaniu się na redzie każdego statku przybywającego z podróży międzynarodowej lub też o wejściu takiego statku do portu, z podaniem miejsca jego przycumowania.

2. Portowy inspektor sanitarny powinien w odpowiednim czasie podać kapitanatowi portu nazwy statków, które należy zatrzymać na redzie dla dokonania odprawy sanitarnej.

§ 8. W przypadkach, w których Państwowa Inspekcja Sanitarna ma zastrzeżenia co do stanu sanitarno-epidemiologicznego statku, do czasu zakończenia odprawy sanitarnej i uzyskania przez statek wolności ruchu, kapitanaty portów

dopilnują przestrzegania przez statek zakazu wszelkiej styczności z lądem lub z innymi statkami, jak również zmiany miejsca postoju w porcie.

§ 9. 1. W przypadku wydania przez inspektora sanitarnego zakazu wyjścia statku na morze ze względów sanitarno-epidemiologicznych, portowy inspektor sanitarny powiadamia niezwłocznie o wydanym zakazie kapitanat portu w celu zatrzymania statku w porcie.

2. Wydanie takiemu statkowi zezwolenia na wyjście z portu przez kapitanat portu może nastąpić tylko po uprzednim cofnięciu przez portowego inspektora sanitarnego zakazu wyjścia.

§ 10. 1. Dezynfekcja, dezynsekcja i deratyzacja terenów, budowli i urządzeń na obszarze portów morskich i przystani powinna się odbywać w zakresie i czasie uzgodnionym przez portowego inspektora sanitarnego z kapitanatem (bosmanatem) portu, statków zaś — wyłącznie w miejscach postoju każdorazowo wyznaczonych przez kapitanat portu, pod nadzorem Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

2. W razie bezpośredniego zagrożenia epidemicznego portowy inspektor sanitarny ogranicza się do zawiadomienia kapitanatu (bosmanatu) portu o zamierzonej dezynfekcji, dezynsekcji lub deratyzacji.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi i Gospodarki Wodnej: w z. J. Tomorowicz

71

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 25 listopada 1959 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Smoleń” obszar lasu o powierzchni 4.32 ha w Leśnictwie Smoleń Nadleśnictwa Państwowego Pillica, położony w miejscowości Smoleń, w gromadzie Strzegowa, w powiecie olkuskim województwa krakowskiego.

2. W skład rezerwatu wchodzi oddział lasu 170, pododdziały g, h, i, według numeracji przyjętej w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na okres 1956/57—1965/66. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie rezerwatu w skali 1:20.000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych, dydaktycznych i turystycznych skupienia ostańców jurajskich z ruinami XIV-wiecznego zamku, porośniętych lasem bukowo-grabowo-modrzewiowym.

4. Na terenie rezerwatu zabronione są:

- wycinanie drzew i pobór użytków drzewnych, z wyjątkiem drzew martwych, wywrotów i złomów, w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia, a w szczególności nalotów i podrostów, z pozostawieniem w ziemi karpiny,
- zbiór owoców i nasion drzew i krzewów, z wyjątkiem nasion na potrzeby odnowienia lasu, których pozyski-

wanie może odbywać się na warunkach ustalonych przez konserwatora przyrody,

- zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części,
- zbiór ściółki leśnej, pasanie zwierząt gospodarskich oraz wykonywanie wszelkich czynności gospodarczych, z wyjątkiem koniecznych zabiegów zmierzających do zachowania naturalnego typu lasu,
- niszczenie lub uszkodzenie drzew lub innych roślin,
- niszczenie gleby, pozyskiwanie kamieni, gliny, piasku i innych kopalin,
- polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- zanieczyszczanie terenu i wzniesienie ognia,
- umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną terenu,
- wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń technicznych,
- przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: J. Dąb-Kociol